

[Albertsen.]

havn, Frederiksberg og Bornholm. Jeg skal i den anledning kun udtale glæde over lovforslagets fremme og ønske, at arbejdet hermed må blive forceret mest muligt.

Det er rigtigt som nævnt af flere af ordførerne, at netop i hovedstadsområdet er pladsmangelen ganske særlig prekær, fordi traditionen på dette område jo har været, at mange institutioner blev anbragt ude omkring i landet. Efter den nye lov er princippet jo, at patienterne skal anbringes så tæt som muligt ved de pågældendes udgangspunkt, familie og arbejdsplads, og netop derfor vil presset for at få institutioner etableret inden for storbysamfundet være ganske særlig markant. Der er stadig væk en mangel på langt over tusinde pladser, og de problemer og vanskeligheder, der er på grund af den manglende kontakt, er det en daglig tragedie for mange af vore medarbejdere inden for åndssvageforsorgen at arbejde med. Vi har nogle nye institutioner, men hvor tilsendingsproblemet er næsten uoverskueligt. Derfor er forceringen af denne lovgivning strengt nødvendig.

Men jeg kan ikke undlade at sige et par ord i anledning af de bemærkninger, der er fremsat navnlig af venstres ordfører, som måske med lovlig stærke ord karakteriserede situationen inden for dette felt. Der er jo vitterlig sket en vældig udvikling, siden denne lovgivning kom til for 8-9 år siden. Dengang var driftsbudgettet på ca. 60 mill. kr., nu er det på 400 mill. kr. Jeg synes, det var overordentlig glædeligt at høre talsmanden for venstre i dag netop på baggrund af den holdning, som venstre og de konservative her har indtaget, idet man jo ofte har foreholdt tidligere regeringer, at der burde ikke ansættes så mange mennesker i statens tjeneste, man skulle holde antallet nede, man skulle sørge for, at de offentlige budgetter ikke steg mere, end en rimelig produktion kunne bære. Nu forstår jeg, at der er der en anden holdning, det synes jeg er glædeligt, og det skal jeg da kun udtale min store tilfredshed med.

Med henblik på de bemærkninger af særlig aktuel karakter, der er faldet om den ulykkelige hændelse ovre på Brejning, hvor en medarbejder har opført sig, man må vel have lov at karakterisere det som vanvittigt, i sin fritid, vil jeg gerne sige, at det jo er

overordentlig beklageligt. Men jeg vil i den forbindelse gøre opmærksom på, at der af alle eller næsten alle i den store stab af medarbejdere inden for åndssvageforsorgen præsteres, ofte under meget, meget vanskelige arbejdsvilkår, et usædvanlig fint arbejde, som denne forsgsgren har ære af og medarbejderne afgjort kan være bekendt, så denne isolerede ulykkelige hændelse må ikke på nogen måde give anledning til, at der skabes despekt om medarbejderne inden for åndssvageforsorgen. Jeg synes, det er min pligt at sige det ved denne lejlighed, fordi jeg til daglig har haft rig lejlighed til at se netop mange medarbejdere inden for denne forsgsgren udføre et fint stykke arbejde. De i stigende grad forbedrede arbejdsvilkår er noget godt og glædeligt, og jeg forstår, at vi her kan blive enige om, tilsyneladende i forstærket grad, at forcere tempoet på dette område.

Arbejdsministeren (Lauge Dahlgaard): Ja, også med hensyn til dette lovforslag kan jeg på socialministerens vegne takke for tilslutning.

De fleste ordførere var jo inde på det ønskelige i at fremme denne sag, så gennemførelsen kunne ske i hurtigere tempo, end lovforslaget lægger op til. Jeg er ikke i tvivl om, at socialministeren vil have den samme opfattelse af sagens betydning og hastende karakter. Der er jo overordentlig stor knaphed på pladser, der er langt fra tilstrækkeligt mange til de ulykkelige mennesker, det her drejer sig om.

I praksis er der jo vanskeligheder, når man skal etablere en så stor institution, som der her er tale om, og en af vanskelighederne her er jo, at den grund, som institutionen skal ligge på, først er til rådighed i 1970. Men så skulle også til gengæld alle forberedelser til at gå i gang med arbejdet gerne være afsluttet.

Fru Gunhild Due spurgte, hvordan det var med de åndssvage på Bornholm, hvordan man anvendte de placeringsmuligheder, der er i Åkirkeby, og hun nævnte den omstændighed, at Bornholm henhører under Forsorgscentret for København. Det ligger sådan, at det fortrinsvis er børnene, der sendes til København, hvilket har sammenhæng med, at det er i København, der er de bedste og de fleste muligheder for specialistbehand-